

Arrest

nr. 189 072 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, samen met X, hun meerderjarig kind, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 4 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 20 juni 2013 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde beslissing ongegrond werd verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigde deze beslissing in zijn arrest van 19 december 2013 (RvV 19 december 2013, nr. 115 994).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 juni 2014 een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers stelden hiertegen een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 31 oktober 2016 vroegen verzoekers bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Het verzoek werd ingewilligd in 's Raads arrest van 3 november 2016 (RvV 3 november 2016, nr. 177 266), waarna de beslissing op 4 november 2016 werd ingetrokken.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 21 november 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 1 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

K.(...), S.(...) (RR: (...))

geboren op (...) te (...)

K.(...), M.(...) (RR: (...))

geboren op (...) te (...)

K.(...), Sh.(...)| (RR: 095071463123)

geboren op (...) te (...)

Khasuyev, Sh.(...)|n

geboren op (...) te (...)

Kh.(...), I.(...)

geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Russische Federatie

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 01.03.2011, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen voor K.(...), M.(...) werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd. 14.11.2016 onder gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Reden(en):

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttig en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. *Gezins- en familielevens: De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.*
2. *Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.*
3. *Gezondheidstoestand: uit het medisch advies d. 14.11.2016 blijkt geen onmogelijkheid tot reizen"*

1.6. Op 21 november 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan eveneens op 1 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"De heer

Naam + voornaam: K.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A.-M.

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"De mevrouw,

Naam + voornaam: K.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort"

Ten aanzien van derde verzoekster:

"De heer

Naam + voornaam: K.(...), Sh(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: A.-M.

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij uit haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard

3.1.1. In wat als een enig middel dient te worden beschouwd voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2017 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf , door verzoekster ingediend op 4 november 2010, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat het aangehaalde medische probleem niet zou toelaten om aan verzoekster een verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. af te leveren daarbij verwijzend naar het medisch verslag dd. 14 november 2016 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat verzoekster niet aan een aandoening zou lijden dewelke een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in de Russische Federatie.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 4 november 2010 en diverse navolgende schrijvens (actualisaties) dd. 27 juni 2013, dd. 31 december 2013, dd. 6 januari 2014, dd. 11 maart 2014 , dd. 27 maart 2014 en dd. 4 november 2016 diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 29/04/2010 en dd. 18/02/2011 van dokter V. ; dd. 20/01/2011, dd. 20/11/2011 , dd. 18/04/2013 , dd. 19/10/2015 en dd. 11/08/2014 van dokter G. ; dd. 27/01/2011 van dokter S. ; dd. 17/02/2011, dd. 24/03/2013, dd. 05/08/2013 , dd. 24/03/2014 en dd. 04/08/2014 van dokter L. ; dd. 21/06/2013, dd. 12/08/2013, dd. 03/01/2014 ; dd. 04/03/2014 en dd. 25/07/2014 van dokter H. E. ; dd. 19/09/2016 van dokter E. L. ; dd. 19/10/2015 van dokter V.) waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 4 november 2010 af te wijzen op grond van het feit dat het medisch probleem niet zou kunnen worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van art. 9ter Vw., daarbij verwijzend naar een medisch advies dd. 14 november 2016 van de arts-attaché (waaruit zou blijken dat een aangepaste medische behandeling in de Russische Federatie beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster) , blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die zich in het administratief dossier bevinden, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Ten eerste schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een ‘redelijke termijn’ de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9ter Vw. van verzoekster dateert van 4 november 2010, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 14 november 2016, hetzij meer dan zes jaren later.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

In casu is wel degelijk schade berokkend aan verzoekster.

De voorbije jaren heeft verzoekster in België, mede door het lange uitblijven van een beslissing ten gronde in verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw., een belangrijke (therapeutische) vertrouwensband opgebouwd met haar behandelende artsen.

Het is evident dat deze vertrouwensband met haar behandelende artsen cruciaal is (temeer gelet op de aard van één van de pathologieën waaraan verzoekster lijdt - PTSD); iets waarmee de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 14 november 2016 ten onrechte geen rekening mee gehouden heeft.

Het is van vitaal belang dat de lopende behandeling in de huidige vorm kan gecontinueerd worden.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen enkele objectieve grondslag waarom verweerder meer dan zes jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Ten tweede heeft de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dd. 14 november 2016, waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 21 november 2016 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 14 november 2016 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen ; laat staan dat de arts- attaché heeft geantwoord op de door verzoeksters behandelende artsen opgeworpen inhoudelijke argumenten in de medische verslagen,

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster (PTSD, epilepsie, depressie en nekpijnen) zeer ernstig zijn en dat een terugkeer naar het herkomstland om die reden is uitgesloten. Bij actualisatie dd. 4 november 2016 had verzoekster een gedetailleerd medisch verslag dd. 25 juli 2014 van haar behandelende arts, dokter Hans E. toegevoegd bij het administratief dossier. In dat medisch verslag had haar behandelende arts inhoudelijke opmerkingen gegeven op het (vorige) medisch (negatief) advies dd. 3 juni 2014 van de arts- attaché. Dat (negatief) medisch advies dd. 3 juni 2014 was de basis geweest voor de ongegrondheidsbeslissing dd. 5 juni 2014 van verweerder ; beslissing die –na het schorsingsarrest dd. 3 november 2016 van de RvV (RvV 159 095 / II)- op 4 november 2016 door verweerder werd ingetrokken. In zijn medisch verslag dd. 25 juli 2014 had dokter Hans E. de hiernavolgende opmerkingen gegeven :

"Dr. T. argumenteert dat het risico op zelfdoding niet concreet kan worden gemaakt, noch duidelijk gelinkt kan worden aan de specifieke situatie van deze patiënte.

Het al dan niet aanwezig zijn van een risico op zelfdoding is in dit dossier echter niet relevant. Een depressie zonder suïcidaal gedrag dient immers ook als een ernstige pathologie beschouwd te worden. Suïcidaal gedrag dient niet als enig criterium beschouwd te worden om een depressie als ernstig te catalogeren. Niet het (mogelijk) bestaan van suïcidaal gedrag, maar wel het bestaan van een depressie op zich dient in dit dossier als criterium beschouwd te worden.

Bovendien spreekt Dr. T. zich tegen wanneer hij enerzijds opmerkt dat in dit dossier het risico op zelfdoding niet concreet kan worden gemaakt, maar anderzijds wel stelt dat ditzelfde risico inherent verbonden is aan een depressie." Deze inhoudelijke opmerking is klaar en duidelijk en spreekt voor zich. Nochtans heeft de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 14 november 2016 hierover met geen woord gesproken. Verder had dokter Hans E. ook uitdrukkelijk gestipuleerd dat het vanuit medisch oogpunt van cruciaal belang is om de verschillende pathologieën niet als aparte losstaande entiteiten te beschouwen maar wel om het onderling verband tussen de diverse pathologieën onderling te analyseren en te beoordelen.

"Tevens wordt door Dr. T. gesteld dat er ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis is van een acute ernstige periode. Daarenboven legt Dr. T. geen enkel onderling verband tussen de verschillende pathologieën van patiënte, maar beschouwd iedere pathologie als een aparte losstaande entiteit.

Nochtans blijkt uit de verslagen van de behandelende geneesheer-specialisten ontegensprekelijk dat in dit dossier de depressie en de epilepsie onderling interfererend zijn. Meer nog, deze verslagen melden dat de aanwezige depressie wel degelijk aanleiding is geweest en nog kan zijn van epileptisch insulden. Met andere woorden heeft de depressie wel degelijk tot acute ernstige perioden geleid en kan het dat ook nog in de toekomst doen.

Dr. L. (psychiater): "Op neurologisch vlak (Keppra in kader van epilepsie) is toename van stress een te vermijden factor. Dit zou de epileptische insulden kunnen doen toenemen." (verslag dd. 18.03.2013)

Dr. G. (neuroloog): "Er werd haar nogmaals uitgelegd dat de aanvallen zowel van de hoofdpijn als van de epilepsie samenhangen met haar psychische toestand." (verslag dd.19.08.2013).

Niet enkel de depressie, maar ook de hogervermelde post-traumatische stress- stoornis, dient als bijkomende pathologie als interfererende factor in het ontstaan van epilepsie-aanvallen weerhouden te worden. De pseudo-epileptische insulden van patiënte dienen dan ook in deze context geïnterpreteerd te worden, zoals ook de behandelende neuroloog stelt.

Dr. G. (neuroloog): "Deze patiënte deed toevallig een pseudo-epileptisch insult op mijn consultatie. De psychische problematiek moet dus toch wel belangrijker zijn, ook in de etiologie van deze aanvallen." (verslag dd. 15.10.2011)

Dr. G. (neuroloog): "Ondanks medicatie blijft zij verder aanvallen doen. Deze lijken ook wel grotendeels vanuit de psychiatrische context aangestuurd en zijn heel stress- en angstgerelateerd." (verslag dd. 18.03.2013)"

Het is onbegrijpelijk waarom de arts-attaché in zijn medisch advies dd. 14 november 2016 hierover met geen woord reept.

Dit houdt een flagrante schending in van de motiveringsplicht.

Uit de diverse medische verslagen die zijn toegevoegd bij het administratief dossier is overduidelijk komen vast te staan dat verzoeksters medische toestand van die aard is dat het plotse staken van de lopende medische behandeling tegenaangewezen is.

Minstens is het medisch advies dd. 14 november 2016 voorbarig aangezien er aanvullende medische onderzoeken voorzien zijn waarna verdere diagnoses kunnen worden opgesteld.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt , laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn, dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Hiermee is aangetoond dat de bestreden beslissing dd. 21 november 2016 dewelke gebaseerd is op een foutief medisch advies dd. 21 november 2016, een schending inhoudt van de motiveringsplichting.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat foutief , minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur , waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer , heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar de Russische Federatie ; gelet op haar medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige, noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende arts(en) had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekster wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat, werd voldoende aangetoond in het medisch verslag van dokter Hans E. dd. 25 juli 2014.

“De aanwezige pathologieën hebben geleid en kunnen nog leiden tot acuut ernstige perioden.”

De medische toestand van verzoekster is op heden dermate broos dat een bruusk ingrijpen (zoals een gedwongen repatriëring) in de leefsituatie van verzoekster levensbedreigend kan zijn.

De inhoud van het recent medisch verslag dd. 25 juli 2014 van de behandelende arts van verzoekster sprak voor zich en liet geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Ten vierde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

De arts-attache verwijst naar algemene informatie beschikbaar in het administratief dossier en waaruit zou moeten blijken dat een aangepaste medische behandeling in de Russische Federatie beschikbaar (en toegankelijk) zou zijn voor verzoekster.

Lós van het feit dat verweerder zich ten onrechte beperkt heeft tot een vaag en theoretisch onderzoek naar de ‘beschikbaarheid’ van de medische zorgen in de Russische Federatie (deelrepubliek Tsjetsjenië) en géén ernstig onderzoek heeft verricht naar de daadwerkelijke toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoekster in haar herkomstland (wat een schending inhoudt van artikel 9ter Vw.) ; is verzoekster daarenboven van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de beschikbaarheid ,toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Russische Federatie zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Verzoekster is van mening dat er niet voldoende en aangepaste medische (m.n. psychiatrische) behandeling beschikbaar , minstens niet toegankelijk is voor haar in de Russische Federatie.

De arts-attaché heeft ten onrechte geen enkele rekening gehouden met verzoekers lange duur van afwezigheid uit de Russische Federatie.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen actuele / waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in de Russische Federatie – deelrepubliek Tsjetsjenië van de medische zorgen voor personen met ernstige psychische moeilijkheden. Onder de noemer ‘Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst’ heeft de arts-attaché het over algemene medische aandoeningen ; doch houdt hij ten onrechte geen enkele rekening met het feit dat de medische aandoening van verzoekster een psychiatrische aandoening betreft, zoals overduidelijk werd omschreven in de talrijke door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

Door geen onderscheid te maken tussen enerzijds bijv. een banale griep (die van voorbijgaande aard is) en anderzijds een ernstige psychiatrische aandoening (waarmee verzoekster gedurende meerdere jaren te kampen heeft) , houdt de bestreden beslissing , die gebaseerd is op het gebrekkig gemotiveerde medisch advies van de arts-attaché, eveneens een schending in van de motiveringsverplichting.

Verder heeft de arts-attaché zich in zijn medisch advies dd. 14 november 2016 volledig ten onrechte uitsluitend beperkt tot een loutere berichtgeving over de aanwezigheid van ‘medicatie’.

Echter, gezien de specificiteit van de aandoening van verzoekster die kampt met een ernstige psychiatrische ziekte, bestaat de medische behandeling niet uitsluitend uit het innemen van medicatie , maar is een noodzakelijke psycho- sociale ondersteuning en omkadering minstens even noodzakelijk.

Hierover wordt door de arts-attaché ten onrechte met geen woord gerept in het medisch advies.

De arts-attaché baseert zich tenslotte op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens – artikel 3 EVRM.

Echter, artikel 9ter Vw. , dat van nationaal recht is, heeft een véél ruimer toepassingsveld dan artikel 3 EVRM, dat veel strenger is dan artikel 9ter Vw.

Met dit onderscheid tussen het ruimere toepassingsveld van artikel 9ter Vw. enerzijds en de véél striktere en strengere toepassing van artikel 3 EVRM, werd in het medisch advies dd. 14 november 2016 van de arts-attaché ten onrechte geen rekening gehouden.

In zijn medisch verslag dd. 25 juli 2014 had dokter Hans E. het volgende geschreven m.b.t. de beschikbaarheid (en toegankelijkheid) van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Russische Federatie :

“Wat betreft de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Rusland argumenteert Dr. T. dat de nodige medicatie beschikbaar is, psychiaters aanwezig zijn, en dat de toegankelijkheid hiertoe door de Staat wordt gegarandeerd.

Wat betreft de beschikbaarheid van de nodige medicatie.

Dr. T. toont aan de nodige actieve bestanddelen van de medicatie verkrijgbaar zijn. Dat de originele specialiteiten, waarmee patiënte in België behandeld wordt, in Rusland verkrijgbaar zijn, is niet aangetoond en is weinig waarschijnlijk.

Overschakelen van de originele specialiteit naar een alternatieve specialiteit met hetzelfde actieve bestanddeel in geval van geneesmiddelen met een nauwe therapeutisch-toxische marge (zoals het geval bij anti-epileptica) kan echter gevaren opleveren door verschillen in bio-equivalentie ten opzichte van het referentieproduct.

Kleine veranderingen in plasma-concentratie kunnen bij overschakeling leiden tot belangrijke wijzigingen in doeltreffendheid en ongewenste effecten. In casu kunnen ze verantwoordelijk zijn voor het uitlokken van een epileptisch insult. Een dergelijk geval werd recent nog beschreven en kreeg de nodige aandacht in de nationale pers. Dit voorval heeft onmiddellijk geleid tot een waarschuwende mededeling door het Centrum van Geneesmiddelenbewaking van het Belgisch Centrum voor Farmacotherapeutische Informatie (BCFI), erkend door het Federaal Agentschap voor Geneesmiddelen en Gezondheidsproducten (FAGG).

“De geneesmiddelen met nauwe therapeutisch-toxische marge behoren tot de ‘NO SWITCH’-categorie, wat betekent dat overschakelen van de ene specialiteit niet aanbevolen wordt.” “Lijst van de geneesmiddelen met nauwe therapeutisch –toxische marge: alle anti-epileptica +”. *Folia Pharmaco-therapeutica* – Juli-augustus 2014 – Vol. 41 – N° 7 – blz. 63.

Er blijft tenslotte ook nog de vraag naar de bereikbaarheid van de medicatie. In dit dossier is het van het grootste belang dat patiënte steeds kan beschikken over haar anti-epileptica. Het zelfs kortstondig onderbreken van haar medicamenteuze therapie kan immers al leiden tot een epileptisch insult.

Waarnemingen door humanitaire hulporganisaties bevestigen inderdaad belangrijke problemen bij de beschikbaarheid en bereikbaarheid van medicatie.

“The local population also states that even though the treatment facilities say medicines are available, it is not uncommon that medicines are unavailable.” *Landinfo – Chechnya and Ingushetia: Health Services* – 26 June 2012 – blz. 13.

“According to MSF (Medicins Sans Frontiers) lack of availability of medicines also contributes to the quality of health services being poorer.” *Landinfo – Chechnya and Ingushetia: Health Services* – 26 June 2012 – blz. 14.

(NB. : The Country of Origin Information Centre (Landinfo) is an independent body that collects and analyses information on current human right situations and issues in foreign countries. It provides the Norwegian Directorate of Immigration, Norway’s Immigration Appeals Board and the Norwegian Ministry of Justice with the information they need to perform their functions.)

Wat betreft de toegankelijkheid van de zorgen.

Dr. T. wijst erop dat de Russische staat al zijn burgers het recht garandeert op gratis medische zorgen via een systeem van de verplichte ziekte verzekering. De bijdragen voor de ziekteverzekering worden betaald door de werkgever of door de staat. Iedereen is dus verzekerd.

In een rapport van de Canadese immigratie-autoriteiten wordt echter verwezen naar een aantal verschillende bronnen die bevestigen dat mensen met slechts een tijdelijk bewijs van verblijf enkel beroep kunnen doen op acute hulp. Een bewijs van langdurig permanent verblijf is nodig om beroep te kunnen doen op het volledige systeem van gezondheidszorg. (*Immigration and Refugee Board of Canada – 2009, 14 December*): “Russia: Residence registration system.”)

De vraag is dan ook of patiënte in dit dossier in staat zal zijn om bij eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië onmiddellijk beroep te doen op de nodige hulpverleners.

Wat betreft de (geestelijke) gezondheidszorg en de opvolging in Rusland.

Dr. T. verwijst in zijn verslag naar het artikel “Russian Federation: Health system review” van Popovich et al., een recent (2011) review-artikel over de organisatie van de gezondheidszorg in de Russische Federatie. In dit artikel wordt aangehaald dat de organisatie van de gezondheidszorg is gebaseerd op artikel 41 van de Constitutie van de Russische Federatie uit 1991, opgesteld na het uiteenvallen van de voormalige Sovjetunie, en voor de burgeroorlogen in Tsjetsjenië.

Dr. T. verwijst naar dit artikel 41 uit 1991 om aan te tonen dat de gezondheidszorg in anno 2014 in Tsjetsjenië goed georganiseerd, waarbij patiënte zelf bepaalt waar en door wie hij medische zorg laat toedienen, dewelke – met uitzondering van de medicatie – bovendien gratis is.

Het lijkt mij erg onwaarschijnlijk dat dit actueel de realiteit is in Tsjetsjenië.

Zeker wat betreft de geestelijke gezondheidszorg is de realiteit anders.

De geestelijke gezondheidszorg in Rusland is ondermaats en heeft geen prioriteit in het Russische Gezondheidssysteem. De tendens evolueert bovendien verder in negatieve zin.

Hiervoor kan eveneens verwezen worden naar het artikel “Russian Federation: Health system review” van Popovich et al. Uit 2011:

“Nevertheless, mental health has traditionally been a low priority within the Russian health system.”

“The resources available to mental health services operating within the health system have been falling and capacity has been shrinking, particularly for the specialized clinics and outpatient facilities. The number of psychiatric beds per 10 000 residents has decreased by 8%. “Popovich et al. – Health Systems in Transition – Vol. 13 No. 17 2011 – Health System Review.

“The treatment available for people with mental illness is generally described as limited.”

“As in other parts of Russia, treatment for mental illness consists for the most part of medication and there is almost no use of therapy.”

“There are few treatment facilities for mental illness.”

Landinfo – Chechnya and Ingushetia: Health Services – 26 June 2012 – blz. 17.

“Very few people consult their doctor about mental health problems, as mental illness is a taboo issue that mentally ill persons or their families do not want others to know about. As a rule such problems are dealt with within the family and the family network. (ICRC + MSF Meeting Grozny November 2011)”

Landinfo – Chechnya and Ingushetia: Health Services – 26 June 2012 – blz. 17.

Wat betreft de behandeling van posttraumatisch stress-syndroom in Tsjetsjenie:

“According to a survey carried out by the Swiss refugee agency (Kuthan 2011) concerning treatment for post-traumatic stress disorder (PTSD) in Chechnya, there are currently no institutions specialising in the treatment of PTSD. A representative for MSF (Medicins Sans Frontières) with whom the Swiss refugee agency has been in contact says that it would be very difficult for a person with a diagnosis of PTSD to get treatment in Chechnya.”

Landinfo – Chechnya and Ingushetia: Health Services – 26 June 2012 – blz. 17.

Dr. T. heeft mijn inziens gelijk dat het er in de eerste plaats niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het gezondheidssysteem in het land van herkomst vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

Mijn inziens gaat het er in de eerste plaats om dat een terugkeer naar het land van herkomst geen ernstige bedreiging mag vormen voor de fysieke en psychische gezondheid van de betrokken persoon, zeker indien deze gepaard zou gaan met mogelijk acute ernstige complicaties.

Het is mijn mening dat in dit dossier een terugkeer naar het land van herkomst een ernstige bedreiging vormt voor de gezondheid van persoon omwille van de aanwezigheid van meerdere pathologieën, dewelke tot acuut ernstige complicaties kunnen leiden.”

Aan de hand van dit medisch verslag dd. 25 juli 2014 en de daarin geciteerde algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in de Russische Federatie –deelrepubliek Tsjetsjenië voor patiënten met psychische gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Op al deze opgeworpen argumenten heeft de arts-attaché met geen woord gerept ; hetgeen een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De arts-attaché (en verweerder) zijn tekortgeschoten in hun zorgvuldigheidsplicht door geen beschrijving (dewelke conform de dagelijkse realiteit ter plaatse in de Russische Federatie – deelrepubliek Tsjetsjenië is) te geven van de beschikbaarheid en toegankelijkheid in de Russische Federatie van de medische zorgen voor personen met ernstige psychiatrische moeilijkheden.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991. Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.).”

3.1.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.1.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.1.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

3.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 4 november 2010 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij zij zich beriepen op de epilepsie, de depressie en de nekpijnen van tweede verzoekster. Deze aanvraag werd op 1 maart 2011 ontvankelijk bevonden en nadien talrijke keren aangevuld.

3.1.8. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 14 november 2016 dat als basis fungeert voor en waarvan de overwegingen integraal deel uitmaken van de eerste bestreden beslissing. In dit advies stelt de arts-adviseur het volgende:

“NAAM: K.(...), M.(...) (R.R.:(...))

Vrouwelijk

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 4/11/2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u het volgende meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten;

- *Medisch getuigschrift (d.d. 29/04/2010, pagina 2-5) ingevuld door Dr. V. waaruit blijkt dat betrokkene grand mal epilepsie heeft en gehospitaliseerd was van 26-29/04/2010. Betrokkene wordt medicamenteus behandeld met levetiracetam (Keppra®);*

- *Verslag van een consult (d.d. 20/01/2011 en 18/04/2013) bij Dr. G., neurologe, waaruit blijkt dat de dosis van de bestaande medicamenteuze behandeling, zijnde levetiracetam, wordt verhoogd;*

- *Kopieën van voorschriften (d.d. 27/01/2011, 17/02/2011, 17/02/2011 en 20/11/2011) van respectievelijk Dr S., Dr. L., Dr. L. en Dr. G.;*

- *Aanvraag voor kinesitherapie (d.d. 27/01/2011) opgemaakt door Dr. S.;*

- *Standaard medisch getuigschrift (d.d. 18/02/2011) ingevuld door Dr. V., huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene epilepsie heeft evenals een depressie en nekpijn waarvoor ze medicamenteus wordt behandeld;*

- *Attest (d.d. 24/03/2013) van Dr. L.;*

- *21/06/2013, 12/08/2013, 4/3/2014, attesten van Dr. E.;*

- *Verslagen d.d. 5/8/2013, 24/3/2014, 4/8/2014 van Dr. Lejeune waaruit blijkt dat betrokkene een posttraumatische stress-stoornis (PTSD) heeft, de psychosomatische klachten (angsten, nachtmerries worden opgelijst. Er wordt gewag gemaakt van tintelingen. Lijstje met medicaties.*

- *25/7/2014, Dr. E., betrokkene vertoont een posttraumatische stress-stoornis die mogelijks haar oorsprong zou kennen in Tsjetsjenië. Hij bespreekt ook het risico op zelfdoding. Verder worden ook een depressieve toestand en epilepsie vermeld, alsook de specifieke medicatie hiervoor, die anders zou zijn dan in het herkomstland.*

- *19/9/2016, Dr. L., het voorkomen van een suïcidale ideatie zou “passief” zijn. In België zouden de problemen er niet beter op geworden zijn, “het ene probleem volgde het andere op”. Depressieve toestand, mogelijks in het kader van een PTSD. Er wordt voorgesteld de medicatie met tranquillizers af te bouwen.*

- *29/4/2016, behandelingsschema.*

- *26/4/2016, behandelingsschema.*

- *19/10/2015, Dr. G., patiënte zou al teveel medicatie krijgen, er wordt voorgesteld deze af te bouwen.*

- *10/6/2015, Dr. V., recidief epileptisch insult.*

- *4/11/2016, medicatieschema.*

- *11/8/2014, Dr. G., verslag van de dienst neurologie Tienen, met medicatieschema.*

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Het betreft hier een 45-jarige vrouw. Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze dame epilepsie heeft, een depressie (mogelijks in het kader van een PTSD) en nekpijn. Ze wordt hiervoor behandeld met levetiracetam (Keppra®), topiramaat (Topamax®), duloxetine (Cymbalta®), clorzepaat (Unitranxene®), lormetazepam en tatrazepam.

Het vermelde risico op Zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er worden hierbij geen specifieke beschermingsmaatregelen getroffen, noch waren er recente hospitalisaties nodig. De enige hospitalisatie die vermeld wordt was er eentje van 6 jaar geleden gedurende slechts enkele dagen, wegens de epilepsie.

Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Ik weerhoud dat betrokkene naast de epilepsie, ook lijdt aan een chronisch depressieve aandoening, mogelijks in het kader van een PTSD - posttraumatisch stress-syndroom.

Er was hiervoor nooit sprake van een hospitalisatie, enkel een ambulante opvolging, maar er werden geen nieuwe verwickelingen of complicaties meer geattesteerd gedurende de laatste jaren.

Er zou een hypothetisch en speculatief gevaar op suicide zijn volgens de behandelende arts.

III. Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg.

IV. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is.:

(voetnoot)

Aanvraag Medcoi met het uniek referentienummer BMA-8222, outpatient treatment and follow-up by a neurologist

Available Institute of neurology, Volokolamskoe highway, 80, Moscow, (Public Facility).

BMA-7751, outpatient treatment and follow-up by a psychiatrist Available psychiatric clinical hospital #1 named after Alexeev, 2, Zagorodnoye shosse, Moscow, (Public Facility).

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat de behandeling en opvolging door een neuroloog voor de epilepsie en van de PTSD door een psychiater ook beschikbaar zijn in Rusland alsook anti-epileptische medicatie (zie advies Dr. T. d.d. 3/6/2014), antidepressieve en neuroleptische medicatie.

De vermelde pathologie kan perfect behandeld worden in Rusland, overigens een op medisch vlak zeer hoog ontwikkeld land.

Voor alle nodige behandelingen beschikt Rusland ook over de voldoende nodige specialisten, zoals blijkt uit de hierboven vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Wat de behandeling betreft die toegepast wordt in het herkomstland moet opgemerkt worden dat deze onder de verantwoordelijkheid valt van de plaatselijke specialisten die uiteraard de beste middelen uit hun arsenaal waarover zij beschikken zullen inzetten en de mogelijkheden verschillen uiteraard volgens de goedkeuring en terugbetaling in het land van herkomst door het ministerie van volksgezondheid, dat in fine verantwoordelijk is voor de waarde en de kost van gezondheidszorg en een respectvol en zorgvuldig omspringen ermee.

Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is, is het voldoende dat de betrokkene in haar land van herkomst medische verzorging kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst werd aangetoond door beschikbaarheidsstudie.

V. Toegankelijkheid van de zomen en van de opvolging In het land van herkomst:

Het gaat er in de eerste plaats niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem in het land van herkomst vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worde toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Indien betrokkene niet zou wensen terug te keren naar Tsjetsjenië kan zij zich nog altijd elders vestigen in de Russische Federatie. Volgens de federale Russische wet op « het recht van de burgers van de Russische Federatie op vrij verkeer en keuze van de verblijfplaats en de woonplaats binnen de Russische Federatie », «... heeft elke burger van de Russische Federatie het recht op vrij verkeer en de keuze van verblijfplaats en woonplaats binnen de Russische Federatie ». De Tsjetsjenen, de Ingoesjen en de Dagestanen hebben als burgers van de Russische Federatie dezelfde rechten en plichten die in de bepalingen van deze wet voorkomen als de andere burgers van de Russische Federatie.⁴ De Rapporten die de advocaat van betrokkene aanhaalt in verband met het Propiskasysteem zijn ietwat gedateerd en betrokkenen leggen geen persoonlijke bewijzen voor dat de beweringen, die werden aangehaald in deze rapporten, ook op hen van toepassing zijn.

De staat garandeert alle Russische burgers het recht op gratis medische zorgen via het systeem van de

verplichte ziekteverzekering. De bijdragen voor de verzekering worden betaald door de werkgever of, voor werklozen, gepensioneerden en kinderen, door de staat. Iedereen is dus verzekerd. Mensen komen op het juiste niveau van specialisatie terecht op basis van een systeem van doorverwijzing. De patiënt kan zelf het hospitaal of de specialist kiezen naargelang waar hij of zij de kwaliteit van de zorgen het beste vindt. De algemene regel is dat Russische burgers medicatie kopen op eigen kosten. Er zijn geen vaste prijzen voor medicijnen in de Russische Federatie, de prijzen variëren van regio tot regio.

Betrokkene en haar echtgenoot, K.(...) S.(...), leggen geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van hét E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012).

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland.

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat dit geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in de Russische Federatie.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

In de hoop u hiermee voldoende geïnformeerd te hebben”

3.1.9. In hun middel klagen verzoekers zich in de eerste plaats over het feit dat de beslissing niet binnen een redelijke termijn werd genomen. Volgens verzoekers zou de betrokkene hierdoor geschaad worden omdat zij ondertussen een vertrouwensband opbouwde met de behandelende artsen.

3.1.10. De Raad merkt op dat nergens is bepaald dat de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen afhankelijk is van de behandelingstermijn van deze aanvraag. In weerwil van verzoekers' beweringen vormen de tussengekomen vernietiging en schorsing van eerdere beslissingen (zie punt 1.3. en 1.4.) wel degelijk een objectieve verklaring voor de behandelingsduur van meer dan 6 jaar. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de redelijke termijn om een beslissing te nemen overschreden werd, zou moeten worden vastgesteld dat verzoekers geen belang hebben om de overschrijding van de redelijke termijn als annulatiemiddel aan te voeren. Een nieuwe uitspraak over verzoekers' aanvraag zal noodzakelijkerwijs van een nog latere datum zijn (cf. RvS 20 augustus 2009, nr. 195.583). Wat de vertrouwensband met de artsen betreft, stipt de Raad aan dat uit de aangeleverde medische stukken niet kan worden geconcludeerd *“dat het van vitaal belang is dat de lopende behandeling in de huidige vorm gecontinueerd kan worden”*, zoals verzoekers in hun middel beweren. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen laten de bewoordingen van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet niet toe dat een machtiging tot verblijf zou worden toegekend op grond van de therapeutische vertrouwensband met de artsen in België. Tevens wordt de door verzoekers aangehaalde belangenschade door het overschrijden van de redelijke termijn ontkracht doordat hun aanvraag reeds op 1 maart 2011 ontvankelijk werd verklaard waardoor zij sedertdien in het bezit werden geteld van een attest van immatriculatie en *de facto* verblijfsrechtelijke bescherming genoten.

3.1.11. In een tweede middelonderdeel menen verzoekers dat er geen grondig onderzoek zou hebben plaatsgevonden van de neergelegde medische attesten en dat er slechts uit een uiterst korte synthese van wordt gegeven. Zo stellen verzoekers dat uit de attesten blijkt dat de aandoeningen van verzoekster wel zeer ernstig zijn en dat dokter H. E. in een medisch verslag van 25 juli 2014 kritiek had gegeven op de eerdere beoordeling door de ambtenaar-geneesheer van het risico op zelfdoding van betrokkene, waarover volgens verzoekers in het medisch advies *“met geen woord (wordt) gesproken”* en had de behandelende dokter gesteld dat er geen aandacht was voor het onderlinge verband tussen de diverse pathologieën van de betrokkene. Verzoekers beweren dat de beslissing om die reden de motiveringsplicht schendt.

3.1.12. De beoordeling door de ambtenaar-geneesheer op grond van artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet van het “risico” voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, “van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”, houdt niet in dat de ambtenaar-geneesheer niet zou kunnen volstaan met een korte synthese van de neergelegde attesten en dat de door de zieke vreemdeling neergelegde medische verslagen steeds uitgebreid dienen te worden besproken. Hierbij dient te worden aangestipt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoort en het de Raad niet toekomt de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)). De Raad kan enkel vaststellen dat de arts-adviseur *in casu* uit het geheel van de voorgelegde medische stukken het volgende weerhoudt: *“Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze dame epilepsie heeft, een depressie (mogelijks in het kader van een PTSD) en nekpijn. Ze wordt hiervoor behandeld met levetiracetam (Keppra®), topiramaat (Topamax®), duloxetine (Cymbalta®), clorazepaat (Unitranxene®), lormetazepam en tatrazepam. Het vermelde risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier niet concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt. Er worden hierbij geen specifieke beschermingsmaatregelen getroffen, noch waren er recente hospitalisaties nodig. De enige hospitalisatie die vermeld wordt was er eentje van 6 jaar geleden gedurende slechts enkele dagen, wegens de epilepsie. Er is ook geen indicatie uit de voorgeschiedenis van een acute ernstige periode.(...) Ik weerhoud dat betrokkene naast de epilepsie, ook lijdt aan een chronisch depressieve aandoening, mogelijks in het kader van een PTSD - posttraumatisch stress-syndroom. Er was hiervoor nooit sprake van een hospitalisatie, enkel een ambulante opvolging, maar er werden geen nieuwe verwikkelingen of complicaties meer geattesteerd gedurende de laatste jaren. Er zou een hypothetisch en speculatief gevaar op suicide zijn volgens de behandelende arts.”* Verzoekers maken niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet zouden zijn belicht. Uit het medische advies kan evenmin worden afgeleid dat de aandoeningen van tweede verzoekster niet ernstig werden bevonden, zoals verzoekers in hun tweede middelonderdeel lijken te beweren. De Raad stelt ook vast dat de arts-adviseur wel degelijk ingaat op het risico op zelfdoding en zelfs uitdrukkelijk aangeeft dat dokter E.(...) in het stuk van 25 juli 2014 *“het risico op zelfdoding (...) bespreekt”*. Met betrekking tot dit risico wordt door de arts-adviseur echter geoordeeld dat er geen specifieke indicaties blijken (met name beschermingsmaatregelen, recente hospitalisaties, acute ernstige periodes) die de hypothese van zelfdoding, die inherent is aan depressie, zouden bevestigen.

3.1.13. Waar verzoekers poneren dat geen rekening zou zijn gehouden met het onderlinge verband tussen de diverse pathologieën, merkt de Raad op dat in het medische advies de diverse pathologieën wel degelijk worden besproken. Uit de door verzoekers aangeleverde medische informatie blijkt trouwens dat tweede verzoekster in België door een neuroloog en door een psychiater wordt behandeld en dat in het medische advies werd nagegaan of een (gelijkaardige) opvolging door een neuroloog en een psychiater beschikbaar en toegankelijk is in de Russische Federatie. Verzoekers tonen niet aan dat het eventuele onderlinge verband tussen de pathologieën, en met name het gegeven dat de depressie en de PTSD aanleiding zou kunnen geven tot (pseudo-) epileptische insulten, in België aanleiding heeft gegeven tot specifieke vereisten betreffende de noodzakelijk geachte behandeling, waardoor zij evenmin aantonen dat dit onderlinge verband tussen de diverse pathologieën zou nopen tot een andere beoordeling van de aandoeningen van tweede verzoekster in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.14. Terloops poneren verzoekers dat de medische aandoeningen haar niet toelaten om te reizen zonder concreet aan te duiden uit welke van de neergelegde medische attesten dit zou blijken. Bijgevolg volstaat de huidige bewering van verzoekers niet om de vaststelling van de arts-adviseur, die voortvloeit uit een studie van de neergelegde attesten, te weerleggen dat *“op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken (...) niet (blijkt) dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen”*. In het advies werd vervolgens de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte medische behandeling in de Russische Federatie onderzocht en werd het volgende geconcludeerd: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat dit geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in de Russische Federatie”*. De loutere affirmatie in hun tweede middelonderdeel, dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is, volstaat niet om de resultaten van het onderzoek van de arts-adviseur aan het wankelen te brengen.

3.1.15. In een derde middelonderdeel menen verzoekers dat de beslissing blijkt geeft van een onzorgvuldigheid omdat tweede verzoekster niet aan een medisch onderzoek werd onderworpen en dat geen deskundige werd geraadpleegd.

3.1.16. De Raad wijst erop dat zowel het onderzoek aan het lichaam als het inwinnen van bijkomend advies, zoals bedoeld in artikel 9^{ter}, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, louter facultatief is. Hoewel verzoekers beweren dat in het door verzoekers geschonden geachte artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2017 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het inwinnen van bijkomend advies voorgeschreven is, blijkt dat ook hier de ambtenaar-geneesheer enkel "*indien nodig*" bijkomend advies vraagt. De ambtenaar-geneesheer oordeelde *in casu* dat hij met de door de verzoekers verschaftte informatie voldoende gegevens had, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient de Raad het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook niet te sanctioneren (RvS 21 maart 2012, nr. 8.251 (c)). Verzoekers herhalen voorts hun standpunt dat de medische toestand van tweede verzoekster "*wel degelijk ernstig is en in erge mate werd onderschat*". De Raad wijst er echter op dat in het medische advies nergens werd geoordeeld dat de medische problematiek van tweede verzoekster niet ernstig zou zijn.

3.1.17. In hun vierde middelonderdeel gaan verzoekers in op de beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte behandeling in de Russische Federatie. Verzoekers zijn "*(...) van mening dat er niet voldoende en aangepaste medische (met name psychiatische) behandeling beschikbaar, minstens niet toegankelijk is voor haar in de Russische Federatie*". Verder beweren verzoekers dat onvoldoende rekening werd gehouden met de lange duur van afwezigheid van verzoekers uit de Russische Federatie, met het feit dat de aandoening van tweede verzoekster een psychiatrische aandoening is en dat het medische advies beperkt zou zijn tot berichtgeving over de aanwezigheid van medicatie, terwijl de psycho-sociale ondersteuning en omkadering minstens even belangrijk zouden zijn, waarbij verzoekers verwijzen naar het verschil tussen artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Vervolgens bespreken verzoekers uitvoerig het verslag van dr. E. van 25 juli 2014.

3.1.18. De Raad merkt vooreerst op dat de beweringen van verzoekers in hun middel over het gebrek aan beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in de Russische Federatie niet worden ondersteund door objectieve informatie die bij hun verzoekschrift werd gevoegd, terwijl het hierboven weergegeven advies van de arts-adviseur van 14 november 2016 gebaseerd is op informatie uit de zogeheten MedCOI-databank. Op grond van deze objectieve informatie heeft de arts-adviseur zich ervan vergewist dat niet enkel de nodige medicatie maar ook de ambulante behandeling en *follow-up* door respectievelijk een neuroloog en een psychiater in de Russische Federatie beschikbaar zijn. Verzoekers kunnen dus niet dienstig voorhouden dat in het advies enkel over de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie zou zijn bericht.

3.1.19. Verzoekers tonen vervolgens nergens aan welke invloed uitgaat van het feit dat het *in casu* (onder andere) om een psychiatrische aandoening zou gaan. Evenmin tonen zij aan welke impact de duur van hun afwezigheid uit de Russische Federatie zou hebben op de beoordeling van de beschikbaarheid van de noodzakelijk geachte medische zorgen. Ook met betrekking tot de toegankelijkheid van de behandeling komt het aan verzoekers toe om concreet aan te tonen dat hun afwezigheid uit hun land van herkomst de toegankelijkheid zou blokkeren. Met betrekking tot de eventuele toegang tot het systeem van de ziekteverzekering in de Russische Federatie komt het aan verzoekers toe om de pertinente overweging uit het medische advies te weerleggen dat zij "*(...) geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor(leggen) en bovendien (...) er geen elementen in het dossier (zijn) die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in hun land van herkomst geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht zouden kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.*"

3.1.20. Met betrekking tot het verslag van dr. E. van 25 juli 2014 wijst de Raad erop dat de arts-adviseur als controlearts niet gebonden is door de zienswijze van de artsen die verzoekers zelf consulteerden. In zijn verslag van 25 juli 2014 formuleert dr. E. kritiek op het medische advies van dr. T. van 3 juni 2014 dat

aanleiding gaf tot de ongegrondheidsbeslissing van 5 juni 2014 (zie punt 1.4.). Dit advies wordt in het hierboven geciteerde medische advies van 14 november 2016 enkel overgenomen wat de beschikbaarheid van de medicamenteuze behandeling betreft. In dit eerdere advies van 3 juni 2014 werd op grond van de informatie uit de MedCOI-databank het volgende gesteld: *“Uit (...) informatie blijkt dat duloxetine verkrijgbaar is. Uit (2) blijkt dat topiramaat beschikbaar is evenals alprazolam, diazepam en temazepam ter vervanging van clorazepaat, tormetazepam en tetrazepam. Uit (3) blijkt verder dat levetiracetam ook beschikbaar is.”* Verzoekers betogen thans op basis van het verslag van dr. E. van 25 juli 2014 dat de geneesmiddelen van tweede verzoekster behoren tot de ‘no switch categorie’. Het loutere gegeven dat het overschakelen naar een alternatieve specialiteit met een identiek werkzaam bestanddeel niet wordt aanbevolen, houdt niet in dat tweede verzoekster *ipso facto* in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen doordat de medicatie niet identiek is aan diegene waarmee zij in België wordt behandeld.

3.1.21. De Raad benadrukt, zoals ook in het advies werd opgenomen, dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet bepaalt dat de arts-adviseur of de gemachtigde van de staatssecretaris zich ervan moeten verzekeren dat de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een identiek kwaliteitsniveau is dan de behandeling die in België wordt verstrekt. Deze bepaling voorziet slechts dat moet nagegaan worden of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is. Door zich er in onderhavig geval van te verzekeren *“dat de behandeling en opvolging door een neuroloog voor de epilepsie en van de PTSD door een psychiater ook beschikbaar zijn in Rusland alsook anti-epileptische medicatie (zie advies Dr. T. d.d. 3/6/2014), antidepressieve en neuroleptische medicatie”* is voldaan aan de finaliteit van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers wijzen in hun middel op de nood aan psycho-sociale ondersteuning en omkadering. Deze elementen overstijgen echter de *“beoordeling”*, zoals omschreven in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet, zodat verzoekers niet aannemelijk maken dat de in het middel geschonden geachte bepalingen en beginselen met de voeten zouden worden getreden doordat met deze niet-medische factoren geen rekening werd gehouden.

3.1.22. Zoals verzoekers terecht stellen, biedt artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming dan artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Om na te gaan of de betrokkene aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voldoet, kan het onderzoek niet worden beperkt tot de vraag of de verzoekster aan de strenge voorwaarden voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM voldoet (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141). Uit het geheel van het medische advies blijkt echter dat beide hypothesen uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 3.1.6.) werden onderzocht, ondanks het feit dat het advies een – weinig dienstige – verwijzing bevat naar de rechtspraak van het EHRM, zodat er te dezen geen sprake is van een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.23. Naar aanleiding van het betoog van verzoekers over de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in de deelrepubliek Tsjetsjenië, specifiek wat de geestelijke gezondheidszorg betreft, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in beginsel enkel voortvloeit dat een adequate behandeling mogelijk is in *“het land van herkomst”* en niet in de regio van herkomst in het betreffende land. De eerste bestreden beslissing legt trouwens aan verzoekers geenszins de verplichting op om naar de Tsjetsjeense deelrepubliek terug te keren. Bijgevolg volstaat het dat de arts-adviseur, en bij uitbreiding de gemachtigde van de staatssecretaris, vaststelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Behoudens in geval van duidelijke individuele contra-indicaties, moet redelijkerwijs van verzoekers kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeven waar de noodzakelijk geachte behandeling kan worden verkregen. *In casu* werd geoordeeld dat de ambulante en medicamenteuze behandeling van tweede verzoekster voor haar psychische en neurologische problemen in de Russische Federatie beschikbaar is, waardoor voldaan is aan de vereisten van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

3.1.24. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2017 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de (materiële) motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Aangaande de bevelen om het grondgebied te verlaten

3.2.1. De bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), getroffen ten aanzien van eerste verzoeker en tweede verzoekster, thans de tweede en de derde bestreden beslissing

3.2.1.1. Tegen deze bevelen voeren verzoekers onder andere de schending aan van 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren deze grief als volgt:

(...)

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

(...)

Aangaande het schoollopen van de kinderen willen verzoekers hierover het volgende toelichten :

1) hun dochter I.(...), °23/10/2006 volgt sinds 1 september 2011 de lessen in de 'Vrije Lagere School – De Schom' te Genk waar zij momenteel in het vijfde leerjaar zit. (Stukken 6-12)

2) hun zoon Sh.(...)n, °30/05/2002 volgt sinds 1 september 2016 de lessen in het Sint-Jan-Berchmanscollege te Genk , in het tweede middelbaar.

Zijn studies lager onderwijs had Sh.(...)n doorlopen in de 'Vrije Lagere School – De Schom'. (Stukken 13-16)

(...)

(...)

Uit de stukken in het dossier blijkt tevens dat de kinderen van verzoekers hun belangrijkste kinderjaren hebben doorgebracht in België.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie is het voor verzoekers en met name voor hun kinderen ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze hun leven verder te kunnen zetten, na een jarenlange afwezigheid uit dat land.

Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoekers en hun kinderen, die sinds oktober 2010 hun leven in België hebben uitgebouwd.

Zij zijn opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

De kinderen van verzoekers lopen school in België sinds 2010 tot op heden en behalen mooie schoolresultaten. (Stukken 6-22)

Gezien hun lange verblijfsduur in België, zijn verzoekers kinderen een ander schoolsysteem (in de Russische Federatie) niet meer gewoon en zal dit ongetwijfeld zorgen dat zij minstens een schooljaar zullen verliezen.

(...)"

Aan hun verzoekschrift voegen verzoekers onder andere schoolattesten toe van de minderjarige kinderen en een attest van gezinssamenstelling (Verzoekschrift, bijlagen 6-16 en 23).

3.2.1.2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

3.2.1.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat tweede verzoekster reeds bij haar binnenkomst op Belgisch grondgebied op 6 januari 2010, thans meer dan 7 jaar geleden, vergezeld was van haar drie kinderen waarvan er thans reeds één meerderjarig is. De medische regularisatie-aanvraag van 4 november 2010, die aanleiding gaf tot de eerste bestreden beslissing, werd ingediend door eerste verzoeker en tweede verzoekster samen met hun minderjarige kinderen. Tevens blijkt dat het administratief dossier een synthesesnota bevat van 21 november 2016 waarin met betrekking tot 'het hoger belang van het kind' het volgende wordt gesteld: *"Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken*

wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

3.2.1.4. Blijkens de bijlagen bij het verzoekschrift loopt de jongste dochter van verzoekers school in Genk sedert 2011 en volgt zij thans de lessen van het vijfde leerjaar. De minderjarige zoon van verzoekers doorliep dan weer de lagere school vanaf het derde leerjaar en volgt nu de lessen van het tweede leerjaar in de eerste graad Moderne wetenschappen aan het Sint-Jan Berchmanscollege te Genk. De Raad wijst erop dat deze minderjarige kinderen sedert de ontvankelijkheidsbeslissing van 1 maart 2011 bovendien legaal op het grondgebied verbleven.

3.2.1.5. De Raad stelt vast dat verzoekers lijken te kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen klaarblijkelijk geen individueel onderzoek werd gevoerd en geen rekening werd gehouden met het feit dat de kinderen hun leven in België hebben uitgebouwd, opgegroeid zijn in de Belgische cultuur en niet meer aangepast zijn aan een ander schoolsysteem, waardoor onvoldoende rekening werd gehouden met 'het hoger belang van het kind', zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

3.2.1.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij hieromtrent het volgende:

“In een derde onderdeel meent verzoekende partij dat er een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de orde is.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

(…)

zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staaft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat uit de synthesenota dd. 21.11.2016 blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het volgende heeft overwogen:

“Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. Gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: uit het medisch advies d.. 14.11.2016 blijkt geen onmogelijkheid tot reizen”

Zie in die zin:

“Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

“Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, moet kunnen worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 voortvloeit.” (R.v.V. nr. 146 296 van 26 mei 2015)

“Er dient evenwel op te worden gewezen dat, in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen motiveringsplicht omvat. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker en met het hoger belang van zijn kind en dat ter zake een afweging is gebeurd. Zo blijkt uit de synthesesnota 5926245 van 29 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de verblijfsaanvraag van de verzoeker op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd onderzocht, vooraleer huidig bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, en dat rekening werd gehouden met de volgende elementen uit de aanvraag [...]” (R.v.V. nr. 145 109 van 8 mei 2015)

(...)

Zoals reeds werd gemeld, laat het betoog nopens het schoollopen van de kinderen geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Nopens het schoollopen merkt verweerder nog op dat niet is aangetoond dat de kinderen schade zouden lijden ingeval van terugkeer. Uit geen enkel document blijkt als zou de scholing in het land van herkomst van dien aard zijn dat de kinderen er onomkeerbare nadelige gevolgen door zouden lijden, na te zijn opgenomen geweest in het Vlaamse schoolsysteem.

Daarnaast kan het de ouders van verzoekende partij niet ontgaan zijn dat de kinderen in de periode dat het in België onderwijs genoten, ouder werden en zich verder integreerden, niettegenstaande de ouders van verzoekende partij er zich van bewust moesten zijn dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van haar asielaanvraag/regularisatieaanvraag en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Door de feitelijke verantwoordelijkheid als ouder nu te willen afwentelen op de overheid, miskenen zij hun natuurlijke verantwoordelijkheidsplicht ten opzichte van hun kinderen. Meer nog, zij stellen hun ambities op gebied van verblijf in de plaats van de rechten van haar kind.

De verweerder wijst er op dat de ouders van verzoekende partij zelf verantwoordelijk zijn voor de keuze die zij maakten (het verder zetten van het verblijf in het Rijk zonder over enig verblijfsrecht te beschikken), en zij zelf verantwoordelijk zijn voor de eventuele nadelige gevolgen die hun kinderen beweerdelijk zouden ondervinden t.g.v. de keuze die zij maakten.

(...)”

3.2.1.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen enerzijds bevestigt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en anderzijds van deze nota gebruik maakt om een aantal bijkomende *a posteriori*-overwegingen te wijden aan de scholing van de kinderen in België en aan de verantwoordelijkheid van hun ouders.

3.2.1.8. De Raad wijst er echter op dat een deugdelijk onderzoek in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereist dat alle nuttige elementen vóór het nemen van de verwijderingsmaatregel worden onderzocht. Bovendien beschikten verzoekers door toedoen van de ontvankelijkheid van de medische regularisatie-aanvraag over geldige verblijfstitels zodat hen niet kan worden verweten dat zij de keuze maakten om op Belgisch grondgebied te blijven.

3.2.1.9. Door het ‘het hoger belang van het kind’ te verengen tot het vrijwaren van de eenheid van het gezin en dus tot het gezinsleven uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, zonder rekening te houden met het gegeven dat de minderjarige kinderen grotendeels in België zijn opgegroeid en alhier school hebben gelopen, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen blijk van een deugdelijk individueel

onderzoek, zoals vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel wordt miskend door *in casu* ten aanzien van de ouders te beslissen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de specifieke situatie van hun minderjarige kinderen (bijlage 13).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing.

3.2.2. Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), getroffen ten aanzien van derde verzoeker, thans de vierde bestreden beslissing

3.2.2.1. Verzoekers voeren in hun middel onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers zetten in hun middel het volgende uiteen betreffende het privéleven van derde verzoeker:

“3) hun (meerderjarige) zoon Sh.(...)l, °(...) volgt momenteel het 7° specialisatiejaar Kantooradministratie en Gegevensbeheer.

Pas op het einde van dit lopende schooljaar zal Sh.(...)l zijn diploma kunnen behalen.

Indien Sh.(...)l thans zijn studies zou stopzetten, dan heeft hij geen diploma behaalt, ondanks de door hem gevolgde voorbije studie jaren in het middelbaar. (Stukken 19-22)

(De klas titularis van Sh.(...)l verklaart hierover het volgende :

“Ik ben de klasleerkracht van Sh.(...)l K.(...) die deze week, samen met het gezin, plots van Genk naar Tubeke werd overgebracht.

Voor hem als leerling is dit katastrofaal, indien hij dit schooljaar niet zou kunnen afmaken. Sh.(...)l zat nu voor zijn 5de opeenvolgende schooljaar bij ons en volgt vanaf het begin de opleiding Kantoor. Dat is een opleiding uit het Beroepsonderwijs. Die gasten moeten, om hun diploma te halen, geen 6 jaren - zoals leerlingen uit het ASO of het TSO - maar 7 jaren opleiding volgen. Pas dan krijgen zij hun diploma, gelijkgesteld aan een TSO-diploma Secundair Onderwijs. Voorlopig heeft Sh.(...)l dus niets en kan de school voor hem hooguit een attest van gedane studies opstellen. Waarde? Geen.

Daarom ook dat Sh.(...)l nu in het 7de specialisatiejaar Kantooradministratie en Gegevensbeheer zit/zat en in dat 7° jaar heb je 3 opleidingscomponenten waarvoor je moet slagen. Er is de algemene kennis, verbonden aan de verschillende vakken die zij krijgen, er is de stage, normaal gezien 1 dag/week maar ook 2 keren een blokstage van 14 dagen en er is de eindproef. Voor de algemene kennis, was Sh.(...)l dit schooljaar heel goed gestart. Voor de stage, werd hij nu plots tijdens hun eerste blokstage "weggeplukt", maar gemiste dagen kunnen altijd ingehaald worden tijdens tussenvakanties. Voor de eindproef moesten we nog starten, want het begin daarvan staat na de herfstvakantie op de agenda.

Sh.(...)l dus nu weghouden van school, betekent dat hij zijn diploma niet kan halen - wat hij anders over 8 maanden waarschijnlijk wel zou

hebben, want hij is intelligent genoeg - maar het betekent ook dat hij eigenlijk dik vier jaar voor niets bij ons school heeft gelopen.”

Daarnaast is Sh.(...)l lid van de Judoclub Kodokan in Tienen en geeft hij er judo lessen aan kinderen.

(Mevrouw R.(...) M.(...) G.(...), voorzitter van de Judo club heeft hierover een schriftelijke getuigenis geschreven.) (Stuk 20)”

Verzoekers formuleren hun grief verder als volgt:

“Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

(...)

Uit de stukken in het dossier blijkt tevens dat de kinderen van verzoekers hun belangrijkste kinderjaren hebben doorgebracht in België.

Bij een eventuele gedwongen terugkeer naar de Russische Federatie is het voor verzoekers en met name voor hun kinderen ondenkbaar om daar op een normale en menswaardige wijze hun leven verder te kunnen zetten, na een jarenlange afwezigheid uit dat land.

Dit is een ondraaglijke en onmenselijke gedachte voor verzoekers en hun kinderen, die sinds oktober 2010 hun leven in België hebben uitgebouwd.

Zij zijn opgegroeid in de Belgische cultuur en met de Belgische normen en waarden.

De kinderen van verzoekers lopen school in België sinds 2010 tot op heden en behalen mooie schoolresultaten. (Stukken 6-22)

Gezien hun lange verblijfsduur in België, zijn verzoekers kinderen een ander schoolsysteem (in de Russische Federatie) niet meer gewoon en zal dit ongetwijfeld zorgen dat zij minstens een schooljaar zullen verliezen.

Voor Sh.(...)I heeft dit bovendien tot grote gevolg dat hij géén diploma Middelbaar onderwijs zal kunnen behalen omdat hij hiervoor eerst zijn lopende zevende schooljaar aan het Miniemeninstituut te Leuven dient te vervolledigen.

Verzoekers hebben de voorbije jaren verregaande inspanningen geleverd om te integreren in de Belgische samenleving.

Indien verweerder een bevel wenst af te leveren aan verzoekers en aan hun kinderen, dient om evidente redenen het privé leven van verzoekers en hun kinderen en de lange duur van verblijf in België te worden gerespecteerd.

Verweerder had uiteraard (cfr. artikel 8 van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten het privé- en gezinsleven van verzoekers en hun kinderen daadwerkelijk zal worden ondermijnd bij verwijdering naar de Russische Federatie.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers en hun kinderen zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen (die hierboven werden aangehaald) en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in de Russische Federatie normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.”

Aan het verzoekschrift voegt derde verzoeker schoolattesten toe, een verklaring van mevrouw R. M. G. en een attest van de Vlaamse Judofederatie (Verzoekschrift, bijlagen 18-22).

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid haar beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding. Dit houdt in dat zij zich op alle mogelijke manieren dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 29 januari 2003, nr. 115.183).

3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het privéleven uit artikel 8 van het EVRM het recht omvat voor het individu om relaties aan te knopen met de buitenwereld. Aangezien artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin vreemdelingen verblijven deel uitmaken van de notie ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63; RvS 26 januari 2016, nr. 233.638).

3.2.2.4. Uit artikel 8 van het EVRM vloeit voor de overheid, binnen de beleids marge waarover zij beschikt, de verplichting voort om een billijke afweging door te voeren tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, §§68-69). *In casu* dient te worden nagegaan of het belang van de samenleving bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel aan vreemdelingen die niet (langer) over een geldige verblijfstitel beschikken opweegt tegen de individuele belangen van de vreemdeling die blijf geeft van een aantal (duurzame) sociale bindingen met zijn omgeving.

3.2.2.5. Uit de stukken die thans als bijlagen bij het verzoekschrift werden gevoegd, blijkt dat derde verzoeker reeds geruime tijd school liep in België en thans het 7^{de} specialisatiejaar Kantooradministratie en Gegevensbeheer volgt waarbij hij bijna in aanmerking komt voor een diploma en dat hij daarnaast betrokken is bij het verenigingsleven. Er is dus wel degelijk sprake van bepaalde bindingen die deel

uitmaken van het privéleven van derde verzoeker. De gemachtigde van de staatssecretaris deed echter naar aanleiding van het treffen van de verwijderingsmaatregel ten aanzien van derde verzoeker geen onderzoek naar deze elementen, hoewel redelijkerwijs mag worden aangenomen dat hij hiervan op de hoogte kon zijn, aangezien derde verzoeker als veertienjarige toekwam in België en gedurende meerdere jaren (legaal) verbleef. Doordat de informatie die betrekking had op zijn privéleven niet betrokken werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan derde verzoeker, lijkt verzoeker te kunnen worden bijgetreden waar hij de verwachting koestert dat de gemachtigde van de staatssecretaris omtrent deze elementen een billijke afweging zou maken. Noch uit de synthesesnota van 21 november 2016, noch uit de overige gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij de specifieke situatie van derde verzoeker op dit punt heeft onderzocht.

3.2.2.6. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

“Verzoekende partij wijst ook nog op een schending van artikel 8 EVRM.

Ten aanzien van alle leden van het gezin werd eenzelfde beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Er zal aldus geen scheiding van het gezin plaatsvinden.

Terwijl verzoekende partij verwijst naar een in België opgebouwd privéleven. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat dit voorgehouden privéleven werd opgebouwd tijdens een verblijf dat precair en illegaal was, en aldus geen enkel recht in het kader van artikel 8 EVRM kan doen vaststellen. Verweerder wijst op de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Verzoeker beroept zich in het kader van huidig beroep op een in België opgebouwd privéleven. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn werkbereidheid en het door hem uitgebouwde sociale netwerk. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Nerenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Nerenigd Koninkrijk).

Er blijft ook niet dat niet redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn persoonlijke leven terug opbouwt in zijn land van herkomst of elders” (R.v.V. nr. 118 480 dd. 06.02.2014, onderlijning toegevoegd).

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Terwijl verweerder ook nog gelden dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging diende te motiveren nopens een mogelijke schending van art. 8 EVRM. Art. 8 EVRM bevat geen dergelijke motiveringsplicht.

"Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht" (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Ook:

"dat artikel 8 van het E.V.R.M. geen volledige formele motiveringsplicht inhoudt maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter wel nagaat of de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op onwettige wijze heeft beslist dat op grond van die gegevens, en omdat andere gegevens slechts nadien werden aangebracht, geen

schending van artikel 8 van het E.V.R.M. blijkt; dat het eerste onderdeel van het tweede middel ongegrond is;

Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de voormelde beoordeling niet zijn in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet omschreven annulatiebevoegdheid heeft overschreden; dat de annulatierechter, anders dan de cassatierechter, kennis van de feiten kan nemen om althans een marginale toetsing uit te voeren; dat het tweede onderdeel van het tweede middel ongegrond is;” (Raad van State nr. 205.942 van 29 juni 2010, www.raadvst-consetat.be, onderlijning toegevoegd).

Uit de motieven van de beslissing houdende de terugleiding naar de grens volgt overigens dat rekening werd gehouden met een mogelijke schending van artikel 8 EVRM, doch dat het volledige gezin dient terug te keren en er aldus geen schending aan de orde is.”

3.2.2.7. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen nergens in op de concrete elementen die wijzen op het bestaan van een privéleven in België in hoofde van derde verzoeker. Ze wijst in haar nota met opmerkingen enkel op rechtspraak inzake de precariteit van het verblijf tijdens hetwelk het privéleven werd opgebouwd, maar deze overwegingen kunnen niet in het bestreden bevel worden teruggevonden, waardoor deze niet van aard zijn om de onzorgvuldige feitenvinding in het licht van artikel 8 van het EVRM te vergoelijken.

3.2.2.8. Gelet op wat voorafgaat blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten behept is met een onzorgvuldigheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderzoek van de andere aangevoerde schendingen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), dienen deze thans niet verder te worden besproken.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 3

De vorderingen tot schorsing, voor zover deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2016 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), zijn zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN